

- Min første gruppe, No Name Requested, kom til at bestå af Natasja, mig og en pige, der hed Gina, som vi tilfældigt blev splejset sammen med, fortæller Karen Mukupa.
PR-foto

Tilbage til rødderne

■ Dansk-afrikanske Karen Mukupa er en popelskende reggaedyrkende hiphopper

■ For første gang forsøger den 37-årige musiker at bygge bro mellem alle de bestanddele, hun består af

Normalt er det danskere, der forestiller sig, at folk render nøgne rundt i Afrika. Men da Karen Mukupa som 15-årig rejste fra Tanzania til Djursland, var det den omvendte verden.

Hun havnede i et østjysk hippiekollektiv, hvor mændene satte sig til rette ved morgenbordet med tissemanden dinglende, og hvor kvindernes bryster skvulpede lystigt i luften.

- Det var en kæmpe kulturforskel i forhold til Afrika. Ikke mindst for en 15-årig pige i puberteten, der aldrig havde set en nøgen mand før. Jeg vidste slet ikke, hvor jeg skulle kigge hen til at begynde med. Heldigvis havde en af mændene en afrikansk kæreste, så vi kunne være sammen om forargelsen, fortæller Karen Mukupa og ler den latter, som hun generøst strør ud over hele samtalen.

Det var egentlig meningen, hun skulle være flyttet til København, hvor hendes danske bedsteforældre boede. Men i dag er hun taknemmelig for, at hun fik en blød mellemlanding i det østjyske, hvor hendes forældres venner var ledere på en friskole.

- På mange måder var mentaliteten på Djursland sammenlignelig med den

afrikanske. Døren stod altid åben, og alle var velkomne i huset. Når postbudet kom, snakkede man med ham og kendte hans navn. Hvor mange gør lige det i København, påpeger Karen Mukupa.

En kvinde på 50

Når hun gik på de nærliggende grus- og landeveje, stoppede hun altid, når hun mødte nogen, hun kendte. Eller hilste i det mindste pænt, præcis som i Afrika.

- Det er én af grundene til, at min mor konsekvent kommer en halv time for sent til sine aftaler. Netop fordi hun snakker med så mange vidt forskellige mennesker, der alle ville blive yderst fornærmede, hvis hun bare gik videre, fortæller Karen Mukupa.

Hun kom retfærdigvis ikke for sent til vores aftale på Islands Brygge. Faktisk kom hun over en halv time i forvejen, fordi hun kender caféejeren og ikke mindst hendes menukort. Da jeg trådte ind, sad Karen Mukupa med et saligt smil og en klapsammenrugbrød foran sig.

- Jeg elsker simpelthen smørrebrød, stegt flæsk med persillesovs og rugbrødsklapsammener, siger hun og klemmer min hånd venligt, da maden er spist.

Selv om hun og hendes tre søskende er vokset op i Tanzania, taler de alle sammen dansk. Og har danske navne. Hendes søster hedder Inger og brødrene Jakob og Rasmus.

- Bliver det mere dansk? Jeg kan huske, da jeg flyttede til Danmark og ringede til banken, hvor jeg præsenterede mig som Karen Rasmussen. Folk troe-

de jo, jeg var 50 år. Derfor begyndte jeg at bruge mit afrikanske fornavn, Mukupa. Mit fulde navn er Karen Mukupa Thurøe Rasmussen. Det er flot, ikke, spørger hun og får det svar, hun håbede på.

Årsagen til, at den 15-årige pige havnede i Danmark, var, at hendes forældres kontrakt med Mellemfolkeligt Samvirke ophørte. Derfor ville de flytte til Zambia, hvor Karens mor gerne ville starte en restaurant.

Karen Mukupa havde ellers håbet, de ville flytte til Danmark, hvor de i flere perioder gennem hendes barndom havde boet. Men hendes mor gik ned med depression, hver gang de flyttede til det kolde nord. Hun var sikker på, at hun havde noget andet blod, fordi hun frøs konstant.

- Hun følte sig ensom og havde svært ved ikke længere at være matriark, så jeg kunne fornemme, at hun ikke ville tilbage, forklarer Karen Mukupa, der på det tidspunkt gik på en international skole med alt fra kinesere til amerikanere.

"Nougatmus"

Hun stortrivedes i det miljø og kunne slet ikke se sig selv i Zambia. Så da forældrene foreslog, at hun i stedet flyttede til Danmark, sagde hun ja tak.

Meningen var, at Karen Mukupa skulle tilbage til Afrika, når hun havde fået sig en uddannelse. Men ret hurtigt fandt hun ud af, at musikken trak i hende. Efter kort tid på den østjyske friskole lærte hun at rappe, begyndte at skrive sine egne tekster og opdede, at hiphopkulturen tiltalte hende.

Det var let at identificere sig med den sorte subkultur, selv om den primært udspandt sig i forstæderne til amerikanske storbyer.

- Da jeg begyndte at rappe, var der, så vidt jeg husker, kun én anden dansk kvindelig rapper, der hed Jo.C.Fine. Da jeg flyttede til København som 16-årig og startede med at komme på en hiphop-klub, mødte jeg Natasja, som jeg efter kort tid begyndte at rappe med, siger Karen Mukupa.

Drengene i hiphop-miljøet bifaldt ikke umiddelbart dette nye kvindelige indspark i deres lukkede og smalle kultur.

- De så ned på os, kaldte vores rap for volapyk og nedgjorde os. Efter en koncert med Queen Latifah, hvor Al Agami også optrådte, blev vi kaldt afte-nens største oplevelse i en anmeldelse i Politiken, hvilket drengene havde virkelig svært ved at sluge, husker Karen Mukupa.

Hun erindrer også beskrivelsen af de to piger som "nougatmus".

- Det er faktisk det eneste, jeg husker fra den anmeldelse, der ellers var ret positiv. Drengene mente, vi kun fik opmærksomheden, fordi vi var piger og mulatter. De kaldte os mindre flatterende ting som "ho" eller "bitch", og så hjalp det heller ikke, at vi ikke havde råd til det rigtige hiphop-tøj men i stedet gik rundt i noget ret utjekket tøj, fortæller Karen Mukupa.

Et dobbelt menneske

Selv om hun ikke kan teksterne på de populære og aktuelle hiphop-numre længere, har mere "normalt" tøj på og ikke benytter

”Jeg elsker simpelthen smørrebrød, stegt flæsk med persillesovs og rugbrødsklapsammener.

Karen Mukupa